

- Komisja pominęła ponadto jakąkolwiek ocenę innych czynników, które w sposób oczywisty wpływają na dokonana analizę: po pierwsze, wzrost przywozu z innych państw, jak Rosja, po drugie, wzrost europejskiego wywozu aluminium na szczeblu światowym (pkt 284 i nast.). Okoliczności te w sposób oczywisty wpływają na przerwanie związku przyczynowego między dumpingiem a szkodą.
5. Zarzut piąty dotyczący niezgodności z prawem wynikającej z rozporządzenia w sprawie rejestracji.
- W tym zakresie podniesione zostało, że Komisja nie określiła w jasny sposób przedmiotu przywozu będącego przedmiotem dochodzenia i w uzasadnieniu tego powołała się na będąca w toku wymianę informacji z DG-TAXUD oraz badanie określonych danych TARIC w celu ustalenia, czy są one istotne w ramach prowadzonej analizy.
- Jednakże konieczność wprowadzenia danego środka powinna być wykazana na podstawie niepodlegających dyskusji okoliczności technicznych. Brak takiej analizy lub jej nieodpowiedni charakter prowadzi również do bezpośredniego naruszenia swobody przepływu towarów w zakresie w jakim rejestracja wpływa negatywnie na zbywalność importowanych produktów także w następstwie ich wprowadzenia na terytorium Unii.
6. Zarzut szósty dotyczący oczywistego błędu w ocenie przy określaniu poziomu środków, naruszenia art. 14 ust. 5 rozporządzenia podstawowego pod innym względem, błędnego i arbitralnego określenia wysokości ceł, nieprzeprowadzenia dochodzenia, oczywistego błędu w ocenie, nadużycia władzy.
- W tym zakresie podniesione zostało, że przy określeniu poziomu środków wystąpiły błędy (pkt 330 i nast.). Stawka 30,4% w stosunku do Haomei i King Metal została określona w sposób arbitralny w oparciu o skargę antydumpingową złożoną przez EA, w wersji poufnej. Komisja, która zadeklarowała wprawdzie, że uzyskała wystarczające dowody w oparciu o informacje zawarte w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania i w skardze, arbitralnie określiła jeden margines dumpingu dla wszystkich elementów wyciskanych. Nadużycie władzy w odniesieniu do celu w postaci ochrony przed szkodą jaką może ponieść przemysł Unii jest oczywiste.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT), a posiłkowo niezgodności z prawem rozporządzenia podstawowego, interpretowanego zgodnie z umowami międzynarodowymi.
- W tym zakresie podniesione zostało, że rozporządzenie 2020/1428 przyjęte przez Komisję na podstawie art. 207 TFUE, stanowi odstępstwo od pojęć przewidzianych we właściwym prawie międzynarodowym. Gdyby było inaczej, to znaczy, innymi słowy, gdyby niezgodność z prawem nie dotyczyła bezpośrednio rozporządzenia 2020/1428, odnosiłaby się ona do rozporządzenia „podstawowego”.
8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w związku z postępowaniem dotyczącym nałożenia sankcji równoważnej z sankcją karną w odniesieniu do skutków jakie wywołuje względem eksportujących przedsiębiorstw.
- W tym zakresie podniesione zostało, że dla skarżących spółek zastosowanie tych ceł stanowi przeszkodę w dalszym prowadzeniu działalności, powodując nieodwracalną szkodę porównywalną z sankcją karną, jak wielokrotnie orzekł Europejski Trybunał Praw Człowieka.

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2020 r. – Aurubis / Komisja

(Sprawa T-729/20)

(2021/C 44/78)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Aurubis AG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: S. Altenschmidt i J. Hoss, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 8 grudnia 2020 r. (Ref. Ares (2020) 7439507–08/12/2020) oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 8 grudnia 2020 r., mocą której Komisja odmówiła, w ramach postępowania o zastosowanie środków tymczasowych przed Verwaltungsgericht Berlin (sąd administracyjny w Berlinie) i odpowiedniego wniosku Umweltbundesamt (federalny urząd ochrony środowiska), współpracy w zakresie przekazywania uprawnień do emisji w celu tymczasowego zabezpieczenia roszczenia skarżącej o przyznanie bezpłatnych uprawnień do emisji, aby zapewnić praktyczną skuteczność wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-271/20.

Skarga oparta jest na następujących zarzutach.

1. Decyzja Komisji z dnia 8 grudnia 2020 r. dotyczy skarżącej bezpośrednio i indywidualnie. Przysługuje jej zatem legitymacja procesowa czynna.
2. Komisja jest zobowiązana, w ramach stosowania tymczasowych środków zabezpieczających w związku z postępowaniem przed sądem krajowym, zgodnie z zakotwiczoną w prawie Unii zasadą zagwarantowania skutecznej ochrony sądowej, do współpracy przy zabezpieczaniu wszelkich roszczeń o przydział uprawnień do emisji przed wygaśnięciem tych roszczeń.
3. Ramy prawne takiej współpracy i przekazywania uprawnień do emisji na rachunki krajowe są określone w dyrektywie 2003/87/WE ⁽¹⁾ i w rozporządzeniu (UE) nr 389/2013 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003, L 275, s. 32 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 15 t. 7, s. 32).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiające rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylające rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz.U. 2013 L 122, s. 11).

Skarga wniesiona w dniu 16 grudnia 2020 r. – ON / Komisja

(Sprawa T-730/20)

(2021/C 44/79)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ON (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji PMO.1 z dnia 12 marca 2020 r. w sprawie odzyskania na podstawie art. 85 regulaminu pracowniczego nienależnie wypłaconych kwot, począwszy od dnia 1 lutego 2015 r.;
- stwierdzenie nieważności, w stosownym wypadku, decyzji oddalającej zażalenie z dnia 3 września 2020 r.;